

lezničními úřady zamítnuta, domáhal se žalobce zařazení do statu III. a) a propočítání let v něm žalobou, jež byla zamítnuta soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozdělením skupiny III. na skupinu III. a) a skupinu III. b) a zařazením žalobce do skupiny III. b) neutrpěl žalobce žádné újmy na posavadních požitcích a jiných nabytých právech zaručených mu v Šu 40 služební pragmatiky a nemá proto práva si z toho důvodu stěžovati. Nároku, by byl zařazen do skupiny III. a) podle prvního odstavce přechodných ustanovení prováděcího nařízení ministerstva železnic z 18. června 1921, čis. 35.081 nemá, poněvadž jeho předběžné vzdělání nedosahuje míry, pro toto zařazení stanovené. Nestačí pouhé absolvování měšťanské školy, nýbrž musí býti doplněno buď dvouletou školou obchodní neb učebním během na škole měšťanské. Žalobce nemůže se vykázati ani tím ani oním. Elektrotechnické učiliště v Teplicích, které žalobce dle svého udání po odbyté měšťanské škole jeden rok navštěvoval, není v prováděcím nařízení uznáno za rovnocenné s dvouletou obchodní školou neb učebním během, a žalobce neuvedl ničeho, z čeho by se dalo souditi, že poskytuje stejné všeobecné vzdělání. Podle druhého odstavce citovaných přechodných ustanovení mají se ze zaměstnanců, kteří mají nižší vzdělání, zařaditi do skupiny III. a) pouze ti, kdo skutečně konají příslušnou službu, mají nejméně dobrou kvalifikaci, svou inteligencí a dosavadním služebním výkonem a chováním plně uspokojují, a jsou v každém ohledu důvěryhodní. Ku popření žalobního nároku stačí, že žalobce není mocen služební řeči, neboť dle autentického a proto závazného výkladu, kterého se dostalo prováděcímu nařízení předloženým výnosem ministerstva železnic z 9. prosince 1921, č. 52875-I/3, nemohou si úředníci skupiny III., kteří neovládají služební řeči ve slově i písmě aspoň dostatečně, činiti nárok na zařazení do skupiny III. a), poněvadž výkon jejich služby nemůže býti nazván uspokojivým. Tím jest vyvrácena námitka, že prováděcí nařízení samo se o znalosti služební řeči jako podmínce zařazení do skupiny III. a) nezmiňuje. Jakou měl žalobce celkovou kvalifikaci v roce 1918, nemá pro posouzení zažalovaného nároku vůbec významu.

Čís. 4370.

Potvrdil-li odvolací soud rozsudek prvního soudu, zrušil ho však ve výroku, jímž nebyla připuštěna námitka započtení, jde o usnesení odvolacího soudu, jež lze napadati pouze rekusem za podmínek Šu 519 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1438 24.)

Procesní soud první stolice odsoudil žalovanou k zaplacení omezené pohledávky žalobní a o námitce započtení rozhodl ve výroku tak, že se

nepřipouští. Nepřipuštění odůvodnil tím, že tu není podmínek §u 391 c. ř. s., totiž téhož právního a skutkového základu pohledávky namítané započtením a pohledávky žalobní. O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek prvního soudu ohledně pohledávky žalobní, zrušil jej však ohledně rozhodnutí o pohledávce namítané započtením, a nařídil další jednání o ní bez výhrady pravomoci tohoto usnesení.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Rozsudek odvolacího soudu jest rozsudkem dílčím o pohledávce žalobní a obsahuje usnesení odvolacího soudu o zrušení rozsudku prvního soudu a nařízení nového jednání a rozhodnutí. K rozhodnutí dílčím rozsudkem byl odvolací soud oprávněn, ježto platí proň v tom směru dle §u 463 c. ř. s. táž oprávnění jako pro soud první stolice a dle §u 391 c. ř. s. odstavec třetí pohledávka započtením namítaná není v právní souvislosti s pohledávkou žalobní, ježto nevzešla z téhož právního základu. Usnesení odvolacího soudu o částečném zrušení rozsudku soudu první stolice, pokud se týče rozhodnutí o námitce započtení, nepozbylo povahy usnesení proto, že bylo pojato do rozsudku. Lze tedy proti němu použiti jen opravných prostředků, přípustných proti usnesení. Dovolatel napadá rozsudek soudu druhé stolice toliko ohledně rozhodnutí o námitce započtení, nenapadá dílčího rozsudku o pohledávce žalobní, napadá tedy jen ono zrušovací usnesení odvolacího soudu. Ale proti usnesení odvolacího soudu je přípustným toliko opravný prostředek rekursu a to jen dle ustanovení §u 519 c. ř. s. Dovolání, podané žalobkyní, je jako takové proti usnesení opravným prostředkem nepřipustným (§ 514 c. ř. s.), ale je nepřipustným i kdyby se považovalo za rekurs, protože tu není podmínek §u 519 c. ř. s. Že zde není podmínek čis. 1 a 2 tohoto §u, jest zřejmo, než i dle čísla 3 §u 519 c. ř. s. byl by rekurs nepřipustný proto, že odvolací soud ve svém usnesení nevyrká, že řízení v první stolici má býti započato nebo v něm pokračováno teprve, až toto usnesení nabude právní moci. Bylo proto dovolání správně rekurs odmítnouti.

Čís. 4371.

Propočítání služebních let železničních zaměstnanců dle výnosu min. železnic ze dne 24. září 1921, čis. 53.924.

§ 2 (2) výnosu předpokládá, že zaměstnanci byli hned od počátku své služební doby zařadění v příslušné skupině (úřednické), neplatí však na případ, byl-li nynější úředník této skupiny původně zaměstnán jako sluha.

§ 3 čis. 2 výnosu vztahuje se na toho, kdo byl původně sluhou, načež byl ustanoven kancelářským výpravčím a s celou touto skupinou byl přeřazen do skupiny úřednické, aniž by se vyhledávalo, by dovršil určitou dobu v železniční službě.